

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. 344/2019-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2021, č. j. 10 A 69/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2019, č. j. 344/2019-160-SPR/3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností (dále jen „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 5. 5. 2016, č. j. MHMP 812544/2016 (dále jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), kterým prvostupňový správní orgán zamítl námitky žalobce proti Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), ze dne 8. 7. 2013 jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 16. 5. 2013 potvrdil.

[2] Zrušení napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal žalobou, ve které namítal porušení svých práv, které mělo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Žalobu odůvodnil nerespektováním odvolacích důvodů a nezpůsobilostí podkladů pro záznam bodů. Žalobce tvrdil, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazy (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014). Z předložených rozhodnutí žalobce dovozuje, že je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, pokud se správní orgán nezabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body. K pokutovým blokům ze dne 21. 3. 2013, 29. 3. 2012, 23. 9. 2011, 11. 12. 2010 a 6. 4. 2010 pak uvedl, jaké v nich spatřuje nedostatky (nedostatečné uvedení místa skutku, použití nesrozumitelných zkratk, nečitelnost jednotlivých údajů a podobně).

I. A Rozsudek městského soudu

[3] Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) rozsudkem ze dne 27. 10. 2021, č. j. 10 A 69/2019–33 (dále jen „*napadený rozsudek*“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Předeslal, že žalobcův zástupce podal větší množství téměř totožných žalob v podobných věcech obsahujících shodné, krajně neurčité námitky proti náležitostem pokutových bloků a postupům správních orgánů. Nahrazovány jsou pouze faktické údaje jako data pokutových bloků, nejsou brány v potaz okolnosti konkrétních případů. Jinak tomu není ani v případě žalobce, který například odkazuje na obsah svého odvolání, ačkoliv podal odvolání blanketní, a to ani přes výzvu nedoplnil. Městský soud upozornil také na to, že soudní řízení je ovládáno dispoziční zásadou a obsah, rozsah a kvalita žalobních námitek předurčují obsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí.

[4] Dále se městský soud zabýval relevantní právní úpravou a judikатурním vývojem předmětné problematiky v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008–44; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010–79, č. 2145/2010 Sb. NSS; ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017–23; ze dne 6. 6. 2018, 10 As 141/2018–40; ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018–52; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019–35). Dovedl, že i v případech, kdy žalobce zpochybní prakticky všechny náležitosti, avšak ve vztahu k napadeným pokutovým blokům zcela shodně, lze takové námitky bez dalšího vyhodnotit jako paušální, typizované a tudíž *a priori* nevěrohodné.

[5] V posuzované věci správní orgány založily svá rozhodnutí na oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení. Městský soud naznal, že obsahují dostatečné údaje k prokázání, že se přestupek stal a spáchal jej žalobce. I samotné rozhodnutí dle jeho názoru obsahuje náležitosti potřebné k provedení záznamu bodů. Uzavřel, že o způsobilosti podkladů nevznikly pochybnosti a s ohledem na to, že žalobce proti nim nevznesl ve správním řízení žádné výhrady, správní orgány nebyly povinny vyžádat další důkazy k ověření údajů v nich obsažených.

[6] Žalobní námitky městský soud hodnotil jako typizované, obecné a neurčité. Žalobce upozorňoval na formální vady pokutových bloků, avšak nereagoval nijak na jejich konkrétní podobu; nerozporoval ani, že by přestupek nespáchal. Jeho námitky si částečně

pokračování

odporují, nejsou konkrétní (například neuvádí, v čem spatřuje nedostatečnost ověření totožnosti, v jakém smyslu není možné identifikovat místo přestupku). Městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, a žalobcovy shodně formulované námitky vyhodnotil jako nevěrohodné. Uzavřel, že oproti žalobcovým obecným a nijak konkrétně formulovaným výtkám proti pokutovým blokům je ve spise sada oznámení policie o přestupcích, z nichž vyplývají jednoznačné skutkové a právní závěry, které žalobce nijak nezpochybnil.

[7] K námitce nezohlednění přístupu jiných správních orgánů k přezkumu způsobilosti podkladů k bodovým záznamům odkázal městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57, který vypořádal totožnou námitku formulovanou tímž advokátem upozorněním, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je jednotná, ustálená a dlouhodobá. Závěrem městský soud doplnil, že situace řešená předloženými rozhodnutími se od nynější lišila, navíc v rozhodné době neexistoval na postup při přezkumu ustálený právní názor.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech takovým způsobem, že jeho následkem je nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel opakuje svoji žalobní námitku, že žalovaný ignoroval předložená správní rozhodnutí a ustálenou praxi správních orgánů a porušil tak zásadu legitimního očekávání a také řádného odůvodnění. Stěžovatel je toho názoru, že městský soud převzal zcela chybný názor žalovaného, což zakládá vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí, že „[s]távající judikatura též vypovídá o nezákonnosti postupu v předmětné věci, např. č. j. HLUC/00590/2020/OD/VO, č. j. KUJCK-24343/2020, č. j. MUCE 20786/2019 So, č. j. ŘP/741/19-16/Ka.“

[10] Dále stěžovatel obdobně jako v žalobě uvádí, že v odvolání napadal jednotlivé podklady. Zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny a odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 10 A 84/2019-30, resp. „na jeho skutkové a právní závěry.“ S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39 pak uzavírá, že „[n]ení bez důvodných pochybností patrné, zejména kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací“. Případná skartace příkazových bloků nemůže jít k tíži stěžovatele. Správní orgány použily dle stěžovatele podklady nezpůsobilé pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče a rozhodnutí jsou tak formálně nevykonatelná.

[11] Část napadeného rozsudku dle stěžovatele nepředstavuje snahu dosáhnout spravedlnosti, nýbrž spočívá v invektivách vůči stěžovateli či jeho právnímu zástupci; není nic závadného na tom reagovat na stejná pochybení stejnými argumenty. Stěžovatel dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-

52, z něhož dovozuje, že je nesprávný závěr, že není povinností správních orgánů vyžádat si jednotlivé pokutové bloky, neboť žalobce dostatečně konkrétním způsobem způsobilost bloků nezpochybnil; v projednávané věci jsou zpochybňovány formální náležitosti a údaje zaznamenané v pokutovém bloku. Takové námitky dle stěžovatele nelze přezkoumat jinak než ověřením těchto informací v samotných pokutových blocích. K tomu stěžovatel odkazuje na § 2, § 3 a § 50 nespecifikovaného zákona.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Uvádí, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a považuje za na věc přílehlavé usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 s. ř. s., stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uvádí, že rozsudek napadá z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.). K tomu s odkazem na svůj rozsudek ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29, uvádí, že mu „nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)“ (zvýraznil druhý senát Nejvyššího správního soudu). V rozsudku ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 213/2015-38, pak připomněl, že „[s]oudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatelky byla poskytnuta již individuálním projednáním její věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy. Jinými slovy, stěžovatelka je povinna tvrdit některý z důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s., které se týkají řízení vedeného krajským soudem anebo rozhodnutí krajského soudu, nikoliv samotného rozhodnutí žalovaného či jeho předsedy. Nelze pouze zopakovat

pokračování

žalobní námitky, resp. argumentaci uplatněnou před žalovaným (...).“ Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu.

[17] Dále Nejvyšší správní soud podotýká, že v obdobných případech již rozhodoval (viz například rozsudky ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7 As 87/2017-39; ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021-56; ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 343/2019-39; ze dne 20. 12. 2019, č. j. 3 As 202/2019-48; ze dne 16. 9. 2021, č. j. 9 As 26/2020-44; nebo ze dne 26. 10. 2021, č. j. 2 As 133/2020-44), a v nyní posuzované věci nemá důvod se odchýlit od své rozhodovací praxe.

[18] V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. K důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ovšem neuvedl ničeho, neboť neoznačil žádnou konkrétní právní otázku, kterou podle jeho názoru městský soud posoudil nesprávně. Napadený rozsudek rekapituloje, ale bez navazující relevantní argumentace.

[19] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pro výsledek kasačního řízení je rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Stěžovatel nenabízí konkurující argumentaci k odůvodnění napadeného rozsudku, pouze obecně konstatuje, že soud chybně převzal závěry žalovaného. I s nimi polemizoval pouze tak, že rekapituloval některé důvody, které již předtím uplatnil v žalobě, aniž by se jakkoli vyjádřil k tomu, jak tyto žalobní důvody posoudil městský soud. Takové pojetí kasační stížnosti neodpovídá smyslu kasačního přezkumu, jak plyne z výše citované judikatury. Způsob, jakým kasační stížnost koncipoval stěžovatelův zástupce, neodpovídá smyslu kasační stížnosti, ba neodpovídá ani smyslu povinného advokátního zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Neznemožňuje však Nejvyššímu správnímu soudu posouzení důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit*“, stěžovatel již určitým způsobem specifikoval.

[20] K námitce, že se žalovaný nevypořádal s přiloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel podal blanketní odvolání bez příloh; žalovaný se tak předloženými rozhodnutími nemohl zabývat. Tato námitka pouze podporuje závěry městského soudu o tom, že stěžovatel podal žalobu s typizovanými námitkami nezohledňující skutkový stav v aktuálně posuzované věci.

[21] Stran tvrzení narušení legitimního očekávání tím, že žalovaný ve věci postupoval odlišně než výše uvedené jiné správní orgány v obdobných věcech, je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud trvá na relativní vázanosti správních orgánů dosavadní správní praxí, neuplatňuje ji však absolutně; jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna

činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.

[22] Stěžovatel ovšem neprokázal, že by žalovaný rozhodl v jeho věci v rozporu s takovou ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností orgánů veřejné správy. Pouze upozornil na tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který podle jeho názoru přistupoval k rozsahu posouzení podkladových rozhodnutí o dopravních přestupcích z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jinak než žalovaný. Stěžovatelem uváděná rozhodnutí jiného správního orgánu však neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla by prokazovat nanejvýš to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady nejednotnost ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva. K jejímu odstranění je povolán především právě Nejvyšší správní soud. Ten už se ovšem k otázce, do jaké míry mají správní orgány rozhodující o námitkách proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče možnost přezkoumat jednotlivá rozhodnutí o uložení pokuty, jasně vyjádřil v několika svých rozhodnutích.

[23] V rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, ze kterého vycházel v napadeném rozsudku i městský soud, se Nejvyšší správní soud ztotožnil s následujícím vymezením rozsahu řízení o námitkách: „[s]právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“ V pozdějším rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, pak doplnil: „[v] námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.“

[24] Stěžovatel namítá, že v odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů a odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 10 A 84/2019-30, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Nejvyšší správní soud podotýká, že rozsudkem městského soudu není vázán. Nadto situace řešená v daném rozsudku byla odlišná od nyní posuzované. Rozsudek sp. zn. 4 As 127/2014 stěžovatel nesprávně vykládá ve svůj prospěch; navíc tento nijak nezpochybňuje právní posouzení, na kterém svoje rozhodnutí založil městský soud.

pokračování

[25] Nejvyšší správní soud opakuje, že stěžovatel nepředložil v řízení před správními orgány žádné námitky, natož takové, které by zakládaly pochybnost. Žalobní námitky pak obsahují pouze obecná konstatování o náležitostech pokutových bloků a typizované námitky neodpovídající konkrétním okolnostem. Takové výtky nemohou založit pochybnost o jednotlivých pokutových blocích, jak správě uvedl i městský soud.

[26] V napadeném rozsudku dále konstatoval, že oznámení o uložení pokut v blokovém řízení obsahují dostatečné údaje k prokázání, že se přestupek stal a spáchal jej stěžovatel, a také potřebné náležitosti k provedení záznamu bodů; oproti těmto stojí obecné, nekonkrétně formulované výtky nezpůsobivé předmětné podklady jakkoli zpochybnit; s tímto závěrem se kasační soud ztotožňuje.

[27] Naopak s názorem stěžovatele, že část napadeného rozsudku spočívá v invektivách vůči stěžovateli a jeho zástupci, Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Městský soud pouze konstatoval stav věci. Jistě není nic závadného na tom používat stejné argumenty na stejná pochybení; to však není případ typizovaných námitek, které neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu a právním závěrům správních orgánů.

[28] K odkazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52, lze uvést, že v něm je dovozeno (na rozdíl od toho, co se domnívá stěžovatel), že „*ne každá námitka vyvolává automaticky nutnost vyžádat si původní pokutové bloky či další důkazy*“ (odst. [15]). Jakkoliv v tam projednávaném případě soud konstatoval povinnost vyžádání si pokutových bloků správními orgány, bylo tomu tak, protože již v odvolání byly obsaženy konkrétní námitky. Obecné námitky tuto povinnost nezakládají (srov. odst. [17] citovaného rozsudku). Stejně tak tuto povinnost nezaloží blanketní odvolání. Porušení § 2, § 3 a § 50 (stěžovatel patrně myslel ustanovení správního řádu) Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu